

คำนำ

ขึ้นชื่อว่าผีแล้วก็มักจะสิงสถิตอยู่ทั่วไป โดยเฉพาะตรงที่ตายนั้นแหละคือที่สิงสถิตของผี บางก็ตายในรถวิญญานก็สิงอยู่ในซากรถ บางก็ผูกคอตายกับต้นไม้ วิญญานก็สิงอยู่กับต้นไม้ แต่จะไม่ว่ากรณีใดๆ ก็ตามทีล้วนแต่เป็นผีที่น่ากลัวทั้งสิ้น แต่ก็ยังมีผีที่น่าหวาดกลัวและเยือกเย็นจนเข้าไปถึงชั่วหัวใจ นั่นก็คือผีที่ตายในน้ำ ก็จำพวกพรายนั่นนั่นไง มันสิงสถิตอยู่แต่ในน้ำ ยิ่งจะรู้ว่ามีคนตกน้ำตายในน้ำตรงไหน ตรงนั้นแหละคือสถานที่อันน่าหวาดเสียว จนไม่อยากจะเชียดกรายเข้าใกล้ จำเป็นจริงๆ ก็ต้มน้ำขึ้นมาอบกันบนบก นั้นแหละดีที่สุด ขนาดนั่งอาบน้ำอยู่บนบกยังหวาดผวาอยู่เรื่อยๆ คิดตลอดเลยว่า ขณะที่อาบน้ำอยู่นั้น จะเกิดมีตัวดำๆ ทะมึนโผล่ขึ้นมาตรงหน้าจะอย่างไร ก็คงจะช็อกตายคาที่เท่านั้นเอง

ไหนๆ ก็เอ่ยไปถึงเรื่องผีพรายแล้ว ฉบับนี้อาจจะมีของแถมถึงผีพรายและมาชวนให้ท่านผู้อ่านได้ ออกสิ้นขวัญแวงกันบ้างละค่ะ

หวังว่าท่านผู้อ่านคงจะได้สาระและความบันเทิงกันนะค่ะ ขอขอบพระคุณค่ะ จากใจวิรัชญา

สาगतทะเล

น้ำในทะเลยามเย็นเปี่ยมฝั่งเป็นระลอก สายลม จากทะเลพัดกรรโชกมาเย็นๆอย่างแรง จนเส้นผมที่ค้าง งามสลวยของจิตเลขาต้องปลิวไปตามแรงลม หญิงสาว ยกมือขึ้นกอดคอก สายตายังคงเหม่อมองไปยังกลางท้อง ทะเล อันที่จริงแล้วจิตเลขาไม่เคยชอบทะเลเลย เจ้า หล่อนว่ามันน่ากลัว ทั้งกว้างใหญ่ไพศาล ไม่รู้ลึกด้วย ว่า ความกว้างใหญ่นั้นจะไปจบลงที่ใด

แต่ที่เจ้าหล่อนต้องยินยอมมาที่นี่ก็เพราะ เป็น คำขอจากมารดาของเจ้าหล่อนเอง เมื่อเจ้าหล่อนได้เข้าสู่ ประตูกว้างกับศิลป์ชายหนุ่มรูปหล่อแล้ว มารดาของจิต เลขาให้เหตุผลต่อเจ้าหล่อนว่า ที่ต้องการให้เจ้าหล่อน กับศิลป์ต้องมาฮันนีมูนที่นี่ก็เพราะ ที่หัวหินนี้มันคือ บ้านเกิดเมืองนอนของคุณหญิงแจ่มจรัสมารดาของจิต เลขาเอง

และก็ไม่ใช่แต่เพียงจิตเลขาหรือที่ ไม่ต้องการที่ จะมาที่นี่ แม้แต่ศิลป์เองก็ไม่ปรารถนาเลยที่จะมา เป็น เพราะคำขอจากคุณหญิงแจ่มจรัสมารดาของจิตเลขาแต่ เพียงผู้เดียว เขาจึงไม่กล้าแม้แต่คิดที่จะขัดใจใดๆ

สายตาของจิตเลขายังคงทอดมองยาวไปไกลที่
ท้องทะเลอยู่เป็นนาน นานจวบจนกระทั่งมีมือใครบาง
คนจับลงที่บ่าของเจ้าหล่อน พร้อมกับน้ำเสียงอันนุ่ม
นวลที่เอ่ยขึ้นมากับจิตเลขาว่า

“แอบหลบมานั่งอยู่ที่นี้เองนะจิต ผมหลงหาอยู่
ที่บังกะโลเสียตั้งนาน”

จิตเลขาหันขวับไปยังน้ำเสียงนั้น แล้วจึงพบกับ
ใบหน้าที่หล่อคมของศิลปินที่กำลังส่งรอยยิ้มจางๆ ให้แก่จิต
เลขา

“คุณศิลปินหาจิตหรือคะ” จิตเลขาถามเขาเสียง
หวานเช่นเดียวกับดวงหน้าที่อ่อนหวานของเจ้าหล่อน
“ครับผมหาจิต และก็จะมาชวนจิตกลับไป
บังกะโลอีกด้วย” ศิลปินบอกเสียงสั้นๆ ดวงตาคู่คมกริบ
ก็ยังคงกวาดมองไปทั่วบริเวณหาดชายทะเล

“คะ จิตก็กำลังจะกลับเดี๋ยวนี้แล้วละคะ”

จิตเลขาบอก ศิลปินจึงยื่นมือของเขาให้แก่ภรรยา
จับ แล้วทั้งสองก็พากันเดินจับมือกลับมายังบังกะโล
โดยที่ไม่มีใครหันหลังกลับมายังชายหาดทะเลกันอีกเลย
จึงไม่มีใครได้มองเห็นสายตาคู่หนึ่งที่กำลังจ้องมองทั้ง
สองด้วยแวตาคู่อันดุดัน โหดร้ายน่ากลัว เป็นดวงตาที่

แดงร่ำราวกับสีเลือด และเจ้าของดวงตาคู่แดงกร้านนั้น
ก็ยังคงยืนอยู่เหนือน้ำที่ห้องทะเล

จะต้องไม่ใช่มนุษย์เหมือนกับศิลป์และจิตเลขา
แน่ แล้วหล่อนเป็นอะไรกันแน่ ผี สาง หรือพราย
ทะเล

เมื่อศิลป์และจิตเลขาพากันเดินมาจนถึงบังกะโล
แล้ว ทั้งสองจึงพากันอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่
รับประทานอาหารมือเย็นด้วยกันที่บังกะโลนั้น และทั้ง
สองต่างก็ชวนกันนั่งชมพระจันทร์อยู่ที่หน้าบังกะโล
ไม่มีใครที่จะคิดชวนกันไปชมพระจันทร์ที่ชายหาด
เพราะความรู้สึกที่ตรงกันระหว่างศิลป์กับจิตเลขานั้นก็คือ
ความหวาดกลัวต่อห้องทะเล

จิตเลขากลัวทะเลเพราะเหตุผลที่ว่า ความกว้าง
ใหญ่ไพศาลและน่ากลัวของทะเล แต่กับศิลป์แล้ว เขามี
เหตุผลที่มากกว่านั้น และก็เป็นเหตุผลที่เขาต้อง
ปกปิดทุกคน ไม่เว้นกระทั่งจิตเลขาที่เป็นคู่ชีวิตของเขา
จิตเลขาเองก็เฝ้าหาถามเหตุผลต่อศิลป์ ว่าอะไรที่เป็น
ต้นเหตุที่ทำให้ศิลป์ต้องกลัวทะเล แต่ศิลป์ก็ไม่เคยให้
คำตอบแก่จิตเลขาเลย จนเจ้าหล่อนเบื่อก็จะถามหา

สาเหตุกับเขาอีก จนกระทั่งคำคืนนี้ คำคืนที่จิตเลขา และศิลป์ได้นอนชมพระจันทร์ด้วยกันที่หน้าบังกะโล

“คุณศิลป์คะ บอกกับจิตสักนิดไม่ได้เชียวหรือคะ ว่าเพราะอะไรทำไมคุณถึงต้องกลัวทะเลเอามากๆนะค่ะ ขนาดจิตเองก็ยังยอมรับเลยนะค่ะ ว่าจิตกลัวทะเลก็เพราะความกว้างใหญ่ไพศาลที่มองหาฝั่งไม่พบนะค่ะ”

จิตเลขาทอดเสียงอ่อนเสียงหวานถามศิลป์ ศิลป์เริ่มมีสีหน้าที่หวาดวิตกกังวลมากยิ่งขึ้น ใบหน้าที่หล่อมกก็เริ่มซีดเซียวมากยิ่งขึ้น จนจิตเลขานึกสงสาร

“เอาละค่ะเมื่อคุณศิลป์จะตอบคำถามจิตไม่ได้จริงๆ จันจิตก็จะไม่ซักถามอะไรกับคุณอีกแล้วละค่ะ แต่ว่าตอนนี้จิตชักจะง่วงนอนขึ้นมาแล้วสิคะ เราเข้านอนกันนะค่ะ”

จิตเลขาชวนสามี คราวนี้ศิลป์ยิ้มอย่างเต็มหน้า คล้ายรอยคำชักชวนจากภรรยาที่ผ่านมาแล้ว

“ครับ เข้านอนก็ดีเหมือนกัน ผมเองก็เริ่มที่จะง่วงนอนขึ้นมาแล้วสิ”

ศิลป์บอกเสียงรวดเร็วด้วยความปลาบปลื้ม แล้วยิ้มหวานให้แก่จิตเลขาขณะที่เดินประคองร่างบอบบางของจิตเลขาก้าวขึ้นมาบนบันไดบังกะโล

จิตเลขาพอศีรษะถึงหมอนเจ้าหล่อนก็หลับเป็นตาย ส่วนศิลป์ยังคงนั่งสวดมนต์อยู่หน้าพระพุทธรูป ความหวาดกลัวในอดีตเริ่มเกาะกินหัวใจของเขามากยิ่งขึ้น เขาไม่อยากจะมาที่หัวหินนี้เลย ความรู้สึกในอดีตก็หวนคืนมาสู่ใจของเขาอีกครั้ง

สายธารหญิงสาวสวยคนรักของแรกของเขา หญิงสาวที่เขาเคยรัก และเคยให้สัญญาแก่กันว่า เมื่อเขาเรียนจบ เขากับสายธารก็จะแต่งงานกันในทันที แต่เมื่อมารดาของเขาพาจิตเลขาหญิงสาวสวยมาให้เขาได้พบหน้า ความสวย ความอ่อนหวาน และฐานะที่เหนือกว่าสายธารที่เป็นเพียงเด็กสาวรับใช้ในบ้านของเขา จึงทำให้เขาเริ่มมีหัวใจที่เปลี่ยนไป จากหัวใจที่เคยมอบให้แก่สายธารก็กลับคืนมาให้แก่จิตเลขาไปเสีย

เมื่อหัวใจที่เคยมอบให้แก่สายธารได้เปลี่ยนมาเป็นจิตเลขาแล้ว ศิลป์จึงจำเป็นต้องกระทำทุกอย่างเพื่อที่จะให้สายธารหลุดพ้นไปจากชีวิตของเขา เพื่อที่เขาจะได้มีความสุขกับจิตเลขา

เพียงแต่หัวใจจะกระหวั่นไปถึงอดีตเมื่อห้าปีก่อนที่ผ่านมา ความรู้สึกเจ็บปวดกับความสำนึกผิดกับความหวาดกลัวก็เริ่มแทรกซึมเข้ามาในหัวใจของศิลป์

มากยิ่งขึ้น จนกระทั่งมีเสียงเคาะประตูดังขึ้นที่หน้าห้อง
 ศิลป์ตกใจ แต่ก็ลุกไปเปิดประตูเพราะคิดว่าเสียงที่เคาะ
 ประตุนั้น อาจจะเป็นจิตเลขา

เมื่อประตูถูกเปิดออก ศิลป์ถึงกับขนขนตาลุกวาว
 ขาเขนสนั่น หัวใจเริ่มเต้นไม่เป็นจังหวะ เพราะที่ประตู
 นั้นมีแต่ความว่างเปล่า ไร้ร่องรอยแม้เงาของจิตเลขา
 แต่เมื่อศิลปป์จะมองลงไปพื้น หัวใจของเขาแทบจะหยุด
 เดินไปเสียวินาทีนั้นๆ เพราะเบื้องล่างที่พื้นมีรอยน้ำที่
 เปียกชื้นและทรายเป็นรอยเท้าคน ใครกัน? จะว่าจิต
 เลขาแอบไปเดินเล่นที่หาดชายก็คงจะไม่ใช่แน่ จิตเลขา
 กลัวหาดชายทะเลอย่างกับอะไรดี

ในห้วงที่จิตใจของศิลปป์กำลังสับสนอยู่กับรอยน้ำ
 ที่เปียกพื้นและทรายที่ตกเป็นรอยเท้าคนอยู่นั้น พลัน
 เสียงของจิตเลขาที่กรีดร้องดังมาจากห้องนอน ศิลป์รีบวิ่ง
 จากห้องพระและวิ่งตรงไปที่ห้องนอน ศิลป์หึ่งเคาะ
 ประตูเรียกจิตเลขา ทั้งตะโกนเรียกหล่อน แต่จิตเลขา
 ยังคงกรีดเสียงร้องอย่างตกอกตกใจอยู่เช่นนั้น จนศิลปป์
 ต้องตัดสิ้นใจพังประตูห้องเข้าไป

ภายในห้องนอนไม่มีใคร นอกเสียจากจิตเลขา
 เพียงคนเดียว แต่ท่าทางของจิตเลขา ยังคงตกอยู่ใน

อาการหวาดกลัว หล่อนห่มผ้าแต่ศีรษะจรดเท้า ปากก็
ยังคงกรีดร้องอยู่อย่างนั้น ศิลป์จึงเข้าไปกอดร่างบอบ
บางของจิตเลขาไว้แนบกับอกกว้างของเขา

“จิต จิต จิตเป็นอะไรไปนะครับ นี่ผมเองเปิด
ผ้าห่มออกสิครับ”

จิตเลขาค่อยเปิดผ้าที่ห่มออก แล้วพวเข้ากอด
ศิลป์จนแน่น เสียงร่ำไห้ยังคงมีให้ศิลป์ได้ยินอยู่
ตลอดเวลา

“คุณศิลป์คะ จิตไม่อยากจะอยู่ที่นี้แล้ว จิต
อยากจะกลับกรุงเทพฯคะ”

จิตเลขาปากคอสั่นพูดกับศิลป์ด้วยใบหน้าที่ยึด
ขาว

“จิตยังไม่บอกผมเลยว่า จิตพบอะไรหรือครับ”
ศิลป์ถามจิตเลขาด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยน แต่ในใจก็ยังอด
ที่จะหวั่นไหวไม่ได้ อีกทั้งยังแอบอธิษฐานอยู่ในใจอีก
ด้วยว่า ขออย่าให้จิตเลขาต้องพบเจอในสิ่งเดียวที่เขาพบ
เจอเลย

“จิตถูกผีหลอกคะ เป็นผีผู้หญิง ตัวของมัน
เปียกน้ำทั้งตัวเลยนะคะ ผมมันยาวและก็เปียกน้ำมองดู
น่ากลัวมากเลยคะ ดวงตาของมันแดงราวกับสีเลือด

มันตบหน้าจิตด้วยค้ะ คุณศิลป์คู่สิคะหน้าของจิตเป็น
อย่างไรบ้าง”

จิตเลขาพูดเสียงสั้นๆ พลังก็เงยใบหน้าน้ำม
ให้แก่ศิลป์คู่ ใบหน้าทั้งดวงมบัดนี้เต็มไปด้วยรอยมือที่
แดงเป็นผื่น ศิลป์เริ่มมีความโกรธมากกว่าความกลัว
ใครกันที่อาจหาญมาตบหน้าภรรยาของเขาจนถึง
ห้องนอน

“ผีหรือคนผมไม่กลัวมันหรอก มันทำกัน
เกินไปแล้ว กล้ามที่ขึ้นมาตบหน้าจิตของผมจนถึง
ห้องนอนแบบนี้”

ศิลป์ตะโกนร้องอย่างเจ็บแค้นในใจ จิตเลขาจึง
หวาดกลัว ผวากอดศิลป์แน่นยิ่งขึ้น

“อย่าไปทำทายนันสิคะคุณศิลป์ มันไม่ใช่คน
แน่ๆคะ มันเป็นผี นี่ไงคะคุณศิลป์ มองไปที่พื้นสิคะ
น้ำกับทรายยังตกหล่นอยู่กับพื้นห้องนอนเราเลยคะ จิต
คิดว่ามันจะต้องเป็นผีทะเลหรือสาบทะเลอะไรประมาณ
นั้นแน่ๆเลยคะ”

ศิลป์ก้มใบหน้ามองลงที่พื้นห้อง แล้วเขาก็พบ
รอยน้ำที่เปียกกับทรายที่ตกอยู่จริง เหมือนกับที่ห้อง
พระเลย ศิลป์พยายามปลอบใจตัวเองว่า อาจจะ

ไม่ใช่ผีสาวอะไรที่โหดแน่ จะต้องมีใครสักคนหนึ่งที่คอยกลั่นแกล้งเขากับจิตเลขา ความกล้าเริ่มที่จะมีอำนาจเหนือความกลัว ศิลป์จึงตะโกนออกไปว่า

“ใครกันโวยที่แกล้งจิตกับข้า เก่งจริงก็เผยตัวออกมาสิวะ อย่าดีแต่มุดหัวอยู่กับที่ซ่อน”

ยิ่งศิลป์จะบ้าดีเดือดขึ้นมาสักเท่าไร จิตเลขาที่ยังหวาดกลัวมากยิ่งขึ้นเป็นทวีคูณ

“อย่าคะคุณศิลป์ อย่าไปทำทายนันสิคะ”

“ไม่กลัว ผมบอกจิตแล้วไงว่าผมไม่กลัว เก่งจริงก็โผล่หัวออกมาสิโวย” ศิลป์ยังคงตะโกนเรียกหาเจ้าตัวต้นเหตุที่ทำให้เขาและจิตเลขาต้องตกอยู่ในอาการหวาดหวั่นเช่นนี้

แล้วอีจใจต่อมา เสียงอันเยือกเย็นจากหญิงสาวผู้หนึ่งก็ดังขึ้นพร้อมๆกับร่างที่เปียกปอนไปด้วยน้ำทะเลผสมขาวสยายที่ทั้งเปียกน้ำและมีตะไคร่น้ำจากทะเลพันติดอยู่กับเส้นผมให้มองดูน่ากลัวมากยิ่งขึ้น

“คุณศิลป์คะ อยากจะพบกับสายธารจริงๆหรือคะ สายธารมาให้คุณพบแล้วไงคะ มหาสายธารสิคะ มากอดมาจูบสายธารเหมือนที่คุณเคยกระทำต่อสายธารสิคะ”